

32 בעלה של האשה, קליק נואף ואיתבי קבלאי קבא – עלה הנואף
 33 ונתחבא במסך שלפני הדלת. הנה קהתן תחלי תמן – היו מונחים
 34 שם שחלים, וראה הנואף דמטעמינו חויה – שנחש טעם מאותם
 35 שחלים. לאחר מכן בעוד שהיה שם הנואף, קעא מרי דביתא למיכל
 36 מן קהתו תחלי – רצה בעל הבית לאכול מאותם שחלים, קלא
 37 דעתא דאינתתא – בלי ידיעת האשה, אמר ליה הווא נואף לבעל,
 38 לא תיכול מנהון – אל תאכל מהם, משום דמטעמינו חויה – שטעם
 39 מהם נחש.
 40 אמר רבא, אינתתיה שריא – האשה מותרת לבעלה, דאם איתיה
 41 דעבד איסורא – שאם אמת הדבר שאותו נואף זנה עם האשה, היה
 42 ניהא ליה לנואף דליכול הבעל ולימות. וראה לכך שהחשוד על
 43 זנות עם אשת איש חשוד גם על שפיכות דמים, דבתיב (יחזקאל כג
 44 מה) 'כי (נאפו) (נאפת הנה) ידם בידהו, כלומר, מי שיש בידו
 45 עבירת ניאוף, גם שפיכות דמים בידו, שהנואפים הורגים את
 46 הבעלים.
 47 מקשה הגמרא, פשיטא שהחשוד על ניאוף חשוד גם על שפיכות
 48 דמים להרוג את הבעל, וממילא אותו נואף שרצה להציל את
 49 הבעל ממיתה בודאי שלא זנה עם האשה, ומה חידש רבא.
 50 מתרצת הגמרא, מהו דתימא, שבאמת יש מקום לומר דאיסורא
 51 עבד – שזנה עם האשה, ויהא דאמר ליה – מה שאמר לבעל שנחש
 52 אבל מהם ורצה להציל את הבעל, הוא משום דניחא ליה דלא
 53 לימות בעל – עדיף לו שהבעל לא ימות, כדי שיוכל לזנות עם
 54 האשה פעם נוספת כשהיא עדיין אשת איש, דבכך שהיא תהיה
 55 אשת איש תהוי אינתתיה עלויה – תהא האשה עליו בבחינת 'מים
 56 גנובים ויתקו וילחם סתרים נעם' (משלי ט יז), כלומר, ביאת איסור
 57 שהיא בבחינת 'מים גנובים' יש בה יותר הנאה. ואם כן היינו
 58 אומרים שאין ראייה מזה שהציל את הבעל ממיתה שלא זנה עמה.
 59 קא משמע לן שלא חוששים לכך, משום שאין הנואף יודע
 60 שבהיותה אשת איש יש יותר הנאה בביאה, ולכן אם באמת זנה
 61 עמה היה רוצה שימות הבעל כדי שיוכל לשאת את האשה
 62 בפרהסיא.

1 אהלויה – מוכרי אהל ומין עשב שמכבסים בו בגדים, דהו קא
 2 האידינא – שהיו כאן היום, דאי אנה (אתה) לא שימשת עימי,
 3 דילמא זה ששימש עימי היה מנהון – מאותם מוכרי אהלים. אמר
 4 רב נחמן, אין האשה נאסרת לבעלה בדבריה אלה, שאנו חוששים
 5 שענייה נהנה באחר, ולכן הביאה לבעלה מים ליטול כדי לומר לו
 6 שנבעלה לאחר ונאסרה עליו ויגרשנה, ולית בה מששא במלה –
 7 אין ממש בדבריה.
 8 הגמרא מביאה מעשה נוסף בענין זה:
 9 התיא איתתא דלא הוה פריחא דעתה פתרי נכרא – לא היתה שמחה
 10 עם בעלה. אמר לה בעלה, האידינא מאי שניא – מה שונה היום
 11 שאינך שמחה אתי. אמרה ליה, מעולם לא צערתן בדרך ארץ
 12 (בתשמיש) כי האידינא – כמו שציערתני היום. אמר לה בעלה, לא
 13 הוה תרא מילתא האידינא – לא שימשתי עימך כלל היום. אמרה
 14 ליה, אם כן זה ששימשתי עימו היה אחד מהלזין נכרים נפטווי –
 15 מאותם גויים מוכרי נפט דהו קא האידינא – שהיו כאן היום, דאי
 16 אנה (אתה) לא שימשת עימי היום, דילמא זה ששימש עימי היה
 17 חד מנהון – מאותם מוכרי נפט. אמר להו רב נחמן לא תשניחון בה
 18 – אל תתחשבו בדבריה כלל, דנותנת ענייה פאחר הווי, ולכן
 19 אומרת ששימשה עם אחר כדי שתיאסר על בעלה ויגרשנה.
 20 הגמרא מביאה מעשה נוסף:
 21 הווא נכרא דהוה מהרויק בביתא, הוא ואינתתא – אדם נתייחד עם
 22 אשת איש בביתו, ובשעה דעל ואחא מריה דביתא – כשנכנס ובא
 23 בעל הבית, פריחיה נואף להוציא – פרץ הנואף את המחיצה שהיתה
 24 עשויה מלולבי דקלים, ופרץ – וברח.
 25 אמר רבא, איתתא שריא – האשה מותרת לבעלה, ואין חשש
 26 שזינתה עם אותו נואף, דאם איתא דעבד איסורא – אם באמת
 27 הנואף שימש עם האשה, ארכיסי הוה מירבם – היה נטמן ומתחבא
 28 מפני הבעל, שלא יראה הבעל את קלונו.
 29 הגמרא מביאה מעשה נוסף:
 30 הווא נואף – אדם שזונה עם נשים, דעל לנבי דהתיא אנתתא –
 31 שנכנס לביתה של אשה. וכשראה הנואף דאתא נכרא – שבא

המשך מהעמוד הקודם

(עיין הלכות תלמוד תורה רלבנו הזקן סוף פרק א': והנשים חייבות ללמוד הלכות הצריכות להן וכו' כל מצות עשה שאין הזמן גרמא וכו' ובימיהם הי' החכם דורש וכו' בלשון שמבינים הנשים וכו', והרי בכלל מצות עשה שאין הזמן גרמא, הם לכל לראש שש המצות שחיובן תמידי לא יפסק מעל האדם אפילו רגע בכל ימיו, ואלו הם, א) להאמין בשם, ב) שלא להאמין לזולתו, ג) ליחדו, ד) לאהבה אותו, ה) ליראה אותו, ו) שלא לתור אחר מחשבת הלב וראית העינים.

שלוה באים במיוחד עיי' הלימוד שבימינו הוא לימוד תורת החסידות, וכפס"ד הרמב"ם הלכות יסודי התורה ריש פרק ב'. ומעשה רב).

כן יפריש כאו"א - בלי נדר - בכל יום חול בבקר פרוטות אחדות לצדקה, למוסדות בעל הציון, לחיזוק המוסדות. כן יבקר קודם הנסיעה, עכ"פ פעם אחת, בתוככי בני ישראל, בחוגים שלעת עתה עדיין אינם מהמקושרים בכל עניניהם וכו', ז. א. שבדקות עכ"פ חל עליהם התואר דחוצה. ובביקורם ידברו דברי התעוררות בכלל, ומתורתו של בעל הציון בפרט.

וכל המוסיף בכל אחד מהני"ל, הרי זה משובה, כמובן.

בעת הנסיעה - ילמדו ברבים שלשת השיעורים דחומש תהלים ותניא הידועים ע"פ התקנה של בעל הציון. וכן שיעור בתורתו - במקום שלבם חפץ, של רוב המשתתפים בזה, ובודאי יצטרפו להם כל הנוסעים ובצירוף הצוות, שמבני ישראל הוא.

ויהי רצון שתהי' הנסיעה בשעה טובה ומוצלחת בכל הפרטים, ובנקודה הפנימית - שעל ידה יתוסף בהפצת היהדות בכלל, ובהפצת המעינות חוצה ביחוד.